له تاسو مخکې په خلکو کې یو پاچا و او یو جادوګر یې درلود

له صهیب رضي الله عنه څخه روایت دی چې رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایلي: "له تاسو مخکې په خلکو کې یو پاچا و او یو جادوګر یې درلود، کله چې جادوګر بوډا شو، نو پاچا ته یې وویل، زه بوډا شوی یم، یو هلک راولېږه چې جادو ورزده کړم، نو پاچا هغه ته یو هلک ورولېږه چې زده کړه ترې وکړي، د هلک په لاره کې یو راهب و، کله به چې په لار تېرېده هغه سره به یې ناسته کوله او خبرې به یې ترې اورېدې تر دې چې ترې اغېزمن شو، نو همداسې به یې کول چې جادوګر ته د تلو پر مهال به له راهب سره کښېناسته، کله به چې جادوګر ته ورغی هغه به وواهه، نو راهب ته یې له جادوګر څخه شکایت وکړ" هغه ورته وویل: کله چې له جادوګر څخه وېرېدې ورته وایه چې کورنۍ ایسار کړی وم، او که له کور څخه دې وېره درلوده ورته وایه چې جادوګر ایسار کړی وم'' په همدې حال کې ګوري چې یوه ورځ یو لوی ځناور خلک ایسار کړي او ترې تېرېدلای نه شي، نو ویې ویل: نن به پوه شم چې جادوګر په حقه دی که راهب؟ نو یوه تېږه یې راواخېسته، او ویې ویل"ای الله، که د راهب لاره تاسو ته د جادوګر په پرتله خوښه وي نو دا ځناور ووژنه، ترڅو خلک تېر شي، بیا یې وویشت تر دې چې ووژل شو او خلک تېر شول، بیا راهب ته ورغی او خبر یې کړ، راهب ورته وویل: ای بچیه، ته نن له ما څخه غوره یې. ستا معامله هغه ځای ته رسېدلې ده چې زه یې ګورم او دا چې ته به ازمایل کېږې، نو که وازمایل شوې زما په اړه هېچا ته مه وایه، پدې وخت کې به هلک ړانده او برګي ناروغان رغول او د هر ډول ناروغیو درملنه به یې کوله، بیا د پاچا یو درباري و چې ړوند شوی و هغه خبر شو او ډېرې ډالۍ ورته راوړې، ویې ویل: که ته ما روغ کړې نو څه چې دلته دي ټول ستا دي. هغه وویل: «زه هېچا ته شفا نه ورکوم؛ یوازې الله شفا ورکوونکی دی، که ته په الله ایمان راوړې، زه به له الله څخه سوال وکړم نو هغه به تا روغ کړي» هغه په الله ایمان راوړ، او الله روغ کړ، بیا هغه پاچا ته لاړ او له هغه سره د پخوا په څېر کښېناست، پا چا ترې وپوښتل: "چا دې دید بېرته درکړ؟" هغه ځواب ورکړ: زما رب، هغه وویل: آیا ته له ما پرته بل رب لرې؟ هغه وویل: زما رب او ستا رب الله دی، هغه راونیوه شکنجه یې کړ تر دې چې د هلک په اړه یې خبر کړ، هلک راوستل شو، پاچا ورته وویل: ای بچیه، ستا جادو دومره حد ته رسیدلی چې ته ړوند او برګی ناروغ رغولی شې، او داسې او داسې کارونه کوې، هغه وویل: زه هیڅوک نه شم رغولی، دا الله دی چې شفا ورکوي، نو هغه یې دومره شکنجه کړ تر دې چې راهب یې وروښود، راهب راوستل شو او ورته وویل شو چې: "له ایمان څخه واوړه" هغه انکار وکړ، پاچا آره راوغوښته او د هغه په سر یې کېښوده او هغه یې دوه ټوټې کړ، تر دې چې دواړه ټوټې په ځمکه ولویدې، بیا د پاچا ملګری راوستل شو او ورته وویل شول: "ایمان دې پرېږده" خو هغه هم انکار وکړ. نو د هغه په سر یې هم اره کېښوده او هغه یې دوه ټوټې کړ تر دې چې دواړه ټوټې پر ځمکه پرېوتې، بیا هلک راوستل شو او ورته وویل شول: "خپل دین دې پرېږده" خو هغه انکار وکړ، نو هغه یې د خپلو ملګرو یوې ډلې ته وسپاره او ورته یې ویې ویل: "هغه فلاني غره ته یې وخېژوئ، نو کله چې ته د غره څوکې ته ورسېدئ، که له خپل دین څخه یې لاس واخېست ښه ده؛ که نه نو ښکته یې وغورځوئ" دوی له ځان سره بوته او غره ته وختل، هلک وویل: "ای الله! څنګه چې غواړې له دوی مې وساته. نو غر ولړځېد او دوی ترې راولوېدل، هلک بېرته پاچا ته راغی، پاچا وویل: ستا ملګرو څه وکړل؟ هغه وویل: الله تعالی زما لپاره د دوی په وړاندې کافي شو، نو هغه یې د خپلو ملګرو یوې بلې ډلې ته وسپاره او ویې ویل: دا واخلئ په کښتۍ کې یې کښتۍ یې‌سپور کړئ او د سمندر منځ ته یې بوځئ، که له خپل دین څخه یې لاس واخېست ښه ده، که نه نو له وغورځوئ، دوی همداسې وکړل، هلک وویل: ای الله! زما لپاره د دوی په وړاندې کافي شه لکه څنګه چې ته غواړې. نو کښتۍ پر دوی واوخته او دوی ډوب شول، هلک بېرته پاچا ته راغی، پاچا ورته وویل: "ملګرو دې څه وکړل؟" هغه وویل: "الله تعالی زما لپاره د دوی په وړاندې کافي شو" بیا یې پاچا ته وویل: "ته ما تر هغه وخته نه شې وژلی چې زما خبره ونه منې" پاچا وویل: "کومه خبره؟" هغه وویل: "خلک به په یوه ځای کې راټول کړې، بیا به ما د خرما په یو ډډ ورپورته کړې او زما له ځولۍ به غشی راواخلې او په کمان کې به یې کېږدې او

ما به پرې وولې او د ويشتلو پر مهال به ووايې : بسم الله رب الغلام، يعنې د الله په نوم چې د دې هلک رب دى، نو بيا به زه ووژل شم" نو همغه و چې خلک يې په يو ځاى کې راټول کړل او هغه يې د ونې د تنې پورې په دار وځړاوه، بيا يې د هغه له ځانځې غشى راوويشت، په کمان کې يې کېښود او ويې ويل: "د الله په نوم، چې د دې هلک رب دى" بيا يې پرې وويشت، نو غشى يې د غوږ او سترګې ترمنځ ولګېده، نو هلک پرې لاس کېښود او مړ شو، همغه و چې خلکو وويل: موږ د هلک په رب ايمان راوړى، موږ د هلک په رب ايمان راوړى، موږ د هلک په رب ايمان راوړى، نو يو څوک پاچا ته راغى او ورته يې وويل: هغه څه وشول چې تا ترې وېره درلوده، ټولو خلکو ايمان راوړ، نو امر يې وکړ او خندقونه ووېستل شول او اور پکې بل کړى شو، او ويې ويل: څوک چې له خپل دين څخه نه اوړېده نو پکې يې وسوځوئ، او يا به ورته ويل کېدل چې ځان وروغورځوه، نو همداسې يې وکړل، تر دې چې يوه ښځه راوستل شوه او د هغې سره يې ماشوم هم و، نو زړه نازړه شوه چې اور ته ځان وغورځوي کنه، نو ماشوم ورته وويل: «اى مورجانې صبر وکړه، ته په حقه يې.»
[صحيح دى] [مسلم روايت کړى دى]

نبي □ خبر ورکړى چې په پخوانيو امتونو کې يو پاچا و، او هغه يو جادوګر درلود، کله چې جادوګر زوړ شو، پاچا ته يې وويل: زه زوړ شوى يم، نو يو ځوان راولېږه تر څو هغه ته جادو ورزده کړم. پاچا يو ځوان جادوګر ته واستاوه چې زده کړه ترې وکړي، د هلک په لاره کې يو راهب و چې له هغه سره به کښېناسته او دهغه خبرې به يې اورېدې، نو خوښې يې شوې، نو هر ځل به چې د جادوګر پر لور تللو له راهب سره به کښېناسته، خو کله به چې ناوخته ورسېده، جادوګر به واهه، نو هغه دا خبره راهب ته وکړه. راهب ورته وويل: که له جادوګره وېرېدې، وايه کورن□ مې ايسار کړى وم، او که له کورن□ وېرېدې، وايه جادوګر ايسار کړى وم، نو دى په همدې حال کې و چې يوه ورځ يې يو لوى حيوان وليد چې خلک يې د لارې تېرېدو ته نه پرېښودل، نو ويې ويل: نن به معلومه کړم چې جادوګر غوره دى که راهب؟ نو يوه ډبره يې راواخيسته او ويې ويل: اې الله! که د راهب کار تا ته د جادوګر له کاره غوره وي، نو دا حيوان ووژنه تر څو خلک تېر شي، نو په ډبره يې وويشت او حيوان يې وواژه او خلک تېر شول، بيا راهب ته ورغى او کيسه يې ورته وکړه، راهب ورته وويل: اې زويه! ته نن ورځ له ما څخه غوره يې، او داسې مقام ته رسېدلى يې چې زه يې وينم، نو ته ازمايل کيږې، خو چې وازمويل شوې، ما چاته ونه ښايې، هلک به ړانده او د برګې ناروغان رغول او د الله په اجازه به يې د خلکو د بېلابېلو ناروغيو درملنه کوله، د پاچا يو نږدې کس چې ړوند شوى و خبر شو، نو له ډېرو ډاليو سره هلک ته ورغى او ورته ويې ويل: دا ټولې ډال□ ستا دي، که تا زه روغ کړم. هلک وويل: زه څوک نه رغوم، بلکې الله شفا ورکوي، نو که ته په الله ايمان راوړې، زه به دعا وکړم او الله به دې روغ کړي، نو په الله يې ايمان راوړ او الله روغ کړ، بيا پاچا ته ولاړ او لکه مخکې به چې کېناسته، ورسره کېناست، پاچا ترې وپوښتل: چا دې سترګې بېرته درته راوګرځولې؟ هغه وويل: زما رب، پاچا وويل: ايا ستا لپاره له ما څخه پرته بل رب هم شته؟ هغه وويل: زما رب او ستا رب الله دى. پاچا هغه ونيوه او تر هغه وخته يې ځوراوه تر څو هلک يې ور وښوده، هلک راوستل شو، پاچا ورته وويل: زويه! ته په جادوګر□ کې داسې مرحلې ته رسېدلى يې چې ړانده او د برګې مرض والا ناروغان رغوې، او بېلابېل کارونه کوې. هغه وويل: زه څوک نه رغوم، بلکې الله شفا ورکوي، نو پاچا راونيوه او تر هغه وخته يې ځوراوه چې راهب يې ور وښود. نو راهب راوستل شو او ورته وويل شول: له خپل دين څخه تېر شه، خو هغه ونه منله، نو آره يې راوغوښته او د هغه د سر په منځ يې کېښوده او دوه ټکړې يې کړ. بيا د پاچا نږدې کس راوستل شو او ورته وويل شول: له خپل دين څخه تېر شه، خو هغه هم ونه منله، نو د سر په منځ يې ورته آره کېښوده او دوه ټکړې يې کړ. بيا هلک راوستل شو او ورته ويل شول: له خپل دين څخه تېر شه، خو هغه ونه منله، نو هغه يې خپلو ځينو کسانو ته وسپاره چې د دريو او لسو تر منځه وو. ويې ويل: فلانې او فلانې غره ته يې يوسئ، غره ته يې پورته کړئ، کله چې پورته څوکې ته ورسېدئ، نو که له خپل دين څخه وګرځيد (پرې يې ږدئ) کنه راويې غورځوئ، نو هلته يې بوته او غره ته يې وخېژاوه. هلک وويل: اې الله! څنګه چې غواړې له دوى څخه مې وساته، نو غر په شدّت ولړځېد، هغوى ترې ولويدل، او هلک په سلامت□ سره د پاچا مخې ته راغى. پاچا ترې وپوښتل:ستا په ملګرو څه وشول؟ هلک وويل: زه الله له هغوى څخه وساتلم. نو خپلو ځينو کسانو ته يې وسپاره، او ويې ويل: دى يوسئ او په کوچن□ کېښت□ کې سپور کړئ، د درياب منځ ته يې ورسوئ، که له خپل دين څخه تېر شو، خوشې يې کړئ، که نه، په بحر کې يې وغورځوئ. هغوى هلک کېښت□ کى سپور کړ، هلک وويل: «اې الله! زما ساتنه وکړه د هغوى پر وړاندې لکه څنګه چې غواړې، نو کښت□ چپه شوه، هغوى ډوب شول، او هلک په سلامت□ د پاچا مخې ته راغى. پاچا ترې وپوښتل: ستا په ملګرو څه و شول؟ هلک وويل: زه الله د هغوى څخه وساتلم، بيا هلک پاچا ته وويل: ته ما نه شې وژلى، تر څو هغه کارونه ترسره کړې چې زه يې درته وايم. پاچا وويل: هغه څه دي؟ هلک وويل: خلک په يوه ښکاره (همواره) سيمه کې راټول کړه، او ما د ونې پر ډډ په دار وځړوه، بيا زما له ځول□ يو غشى راواخله، په کمان کې يې کېږده، او ووايه: د

الله په نوم، هغه ذات چې د دې هلک رب دی، بیا پرې ماووله، نو که ته داسې وکړې، زه به ووژل شم، نو خلک یې راټول کړل، هلک یې د ونې پر تنې وځړاوه، غشی یې راواخیست، په کمان کې یې کېښود، بیا یې وویل: د الله په نوم چې د دې هلک رب دی، بیا یې پرې هلک وویشت، غشی د هلک د سترګو او غوږ تر منځه ځای کې ولګېد، نو هلک په خپل زخم لاس کېښود او مړ شو. خلکو وویل: موږ د هلک په رب ایمان راوړی، موږ د هلک په رب ایمان راوړی، موږ د هلک په رب ایمان راوړی. نو پاچا ته خلک راغلل او ورته وویل شو، له څه نه چې ویرېدې همسې وشول؟ په الله قسم، پر تا هغه څه وشول چې ته ترې وېرېدې، هغه دا چې خلک ټول د هلک پیروان شول او د هغه په رب یې ایمان راوړ. نو پاچا امر وکړ چې د لارو په دروازو کې دې لوی اورده خندقونه وکېندل شي، نو اور پکې بل کړی شو، بیا یې وویل: څوک چې له خپل دین څخه نه ګرځي، هغه پکې وغورځوئ، نو هغوی هغه څه وکړل چې پاچا یې امر کړی و، تر دې چې یوه ښځه راغله او له ځان سره یې یو ماشوم درلود. هغه ودرېده، نو ځای پر ځای ودرېده او اور ته له ننوتلو یې کرکه وکړه، نو ماشوم یې مور ورته وویل: ای مورې! صبر وکړه، بېشکه ته پر حقه یې.

https://www.sunnah.global/hadeeth/ps/show/3303